

ИСКРА ДОНОВА:

Сама екзекутирам тъмните си страни

„**КРИТИЧНА СЪМ. ЧОВЕК ТРЯБВА** да е **КРИТИЧЕН КЪМ СЕБЕ СИ. АКО** се **ГАЛИШ** и се **ХВАЛИШ**, **НИЩО НЯМА** да **ПОСТИГНЕШ**“, **УБЕДЕНА** е **АКТРИСАТА**, **ИЗИГРАЛА ОБРАЗА** на **ИВА** в **СЕРИАЛА „БРАТЯ“**. **ТЯ ОБИЧА ДЕЙСТВИЕТО** и **МРАЗИ ПРАЗНИТЕ ПРИКАЗКИ. ИМА ВИСОКИ ИЗИСКВАНИЯ** **КЪМ СЕБЕ СИ**, за да **МОЖЕ** да ги **ПРЕДЯВЯВА** и **КЪМ ДРУГИТЕ**

МИНА УЗАНИЧЕВА

И

Искра Денова се подготвя за представление в Младежкия театър „Николай Бинев“. С нея е един от най-близките ѝ приятели – кучето Порки, което от години я следва навсякъде. Актрисата е организираща специално кътче за него в гримьорната си. Застлала му е диванче, на което да се разполага като в собствено легло и да чака послушно, докато тя е на сцената. Впечатляващо е колко игрив и активен е Порки, но щом стопанката му каже „Седни!“, изпълнява командата веднага.

На пръв поглед актрисата изглежда истински лидер – силна, дисциплинирана, целенасочена и енергична, жена,

която знае какво иска и как да го постигне. Но освен това е много усмихната, лъчезарна, деликатна и чувствителна – все качества, които като че ли я отличават от героинята ѝ Ива в криминалната драма „Братя“ на Нова телевизия, която вече месеци наред е една от най-обсъжданите фигури на малкия екран. Сериалът едноточно бе обявен за хита на есен 2020. В края на февруари телевизията завъртя и втория му сезон, а Искра отново е сред звездите в него. И въпреки че персонажът ѝ е един от най-противоречивите в сюжета, е трудно да се намери зрител, който не признава качествата на актрисата зад него. »

Искра Донева в кадър от фотосесия за трупата на Младежкия театър.

С

амата актриса приема с усмивка тази популярност – тя не е променила живота ѝ. „През повечето време нося маска заради пандемията. Понякога хората се вглеждат в мен, чудят се дали съм жената от сериала, но рядко се преставават да ме попитат“, споделя тя.

Всъщност далеч преди „Братя“ Искра Донова получава признание за своя талант благодарение на работата си в Младежкия театър. Влиза в неговата трупа още през 2007-а – малко след като завършва НАТФИЗ в класа на проф. Здравко Мутков. Пет години по-късно взема най-ценната театрална награда в страната ни – „Икар“

от Съюза на артистите в България. Статуетката ѝ е присъдена за поддържащата роля в спектакъла „Любов и пари“ от Денис Кели. Младата жена играе и в хитови представления като „Страхотни момчета“, „Разделям двойки по домовете“, „Бившата мис на малкия град“, „Нордгост – приказка за разрушението“ и др. Сред успешните сериали, в които участва, са и „Кантора Митрани“ и „Скъпи наследници“. Има роли и в романтичния филм „Дъвка за балончета“ и „Завръщане“ на Никол Илиев, който стана най-гледаната наша лента за 2019 г. Но Ива от „Братя“ поне до момента е образът, който ѝ носи най-голяма популярност.

Една от любимите снимки на Искра. Правена е от баща ѝ. „Драматична актриса от малка“, шегува се Донова.

С Ярослава Павлова. Плакат на първото представление на Искра в Младежкия театър – „Заболяване на младостта“.

Първата снимка с Порки.

ФОТОГРАФИЯ: ИВАН ДОНЧЕВ

ФОТОГРАФИЯ: СИМОН ВАРСАНО

Искра, често те избират за роли на силни жени. Такава ли си и в живота?

Би било тъжно и скучно нонстоп да съм силна. Като всяка жена имам и своите слаби моменти. Но след тях ставам още по-силна.

Героинята ти Ива в сериала „Братя“ разчита на мъжете в живота си да го подредят. Как е при теб?

До един момент разчих на баща си като голяма сила в живота ми. След това – на партньорите си. Да, разчих там на мъжа до себе си, но не изцяло. По-скоро ми се иска да ме допълва, да ми дава кураж в моментите, в които губя почва под краката си, а не да ме

издърпва на повърхността без усилия от моя страна. Не съм самостоятелна жена и не искам да бъда. Имам нужда от човек до себе си. Огромна нужда имам от хора! Но в живота ми няма мъже като героя на Владо Михайлов – Денис Топал, в когото Ива се вкопчва.

Тя е обект на много критики, защото изневерява на мъжа си, създава конфликти, забърква се дори с мафията. Как би я защитила?

Понякога е трудно да я защитя и не мога да кажа, че успявам. Тази героиня не е еднопланов гадняр, а има ситуации, които я притискат да стигне до гадостите, които прави. Защото, да ме прощават всички, които коментират, но надали и те са на житен режим и

играят паневритмия на Седемте рилски езера. Всеки си има тъмни страни, въпросът е как се бори с тях.

Ива е многопластов персонаж. Още в края на миналия сезон тя осъзна своите грешки и се опита да ги поправи, но безуспешно. В началото на втория сезон е на дъното – изгубила е всичко и се бори за втори шанс – да започне живота си на чисто. Но дали другите ще ѝ дадат този шанс и колко сила ще успее да събере, за да си стъпи на краката? Ще видите. Със Стойо Мирков, който играе съпруга на Ива – Калин, се сработихме перфектно. Напасваме се като в реално семейство. Доста се „ревнуваме“ и много се смеем с него на терен.

Как би се сработила с жена

като Ива?

Мисля, че повечето жени имаме момент, в който се питаме: „Ако бя избрала друг път, какво ли би станало?“. В един монолог в първия сезон тя обясни, че ругината започва да я затиска. Всеки човек вероятно има период, в който търси възможност за нов старт. Със сигурност и аз съм се питала дали пък не сбърках, дали не мога да тегля чертата, да започна отначало. Затова записах магистратура в друга посока.

Учила си нещо извън актьорството?

Рекламен мениджмънт и визуален branding в Нов български университет. Имам приятелка, която завърши тази магистратура преди мен. Живееше вкъщи и ми разказваше какво учи. Звучеше страхотно! Отидох, записах се. Жестоки преподаватели! Изключителни професионалисти! Мога само да им се възхищавам! Трудно ми беше – две години репетирах, учех, държах

изпити. Колегите ми се смееха, защото се притеснявах да направя презентация пред 20 души – при положение че като актриса излизам пред стотици всяка вечер. Но се справих. Няма нищо по-хубаво от това непрекъснато да учиш!

Мъжът до теб не е от артистичните среди.

Със сигурност му е по-интересно да му разказвам за ежедневието си, отколкото ако беше колега. Слава Богу, той има тръпка към магията на театъра и киното. Актьорите сме хора със силно его. Не че той няма такова, но предпочитам единственият актьор в къщата да съм аз.

Прави впечатление колко си привързана към кучето си. Водиш го в театъра, представяш го на хората...

Кучето ми е неотлъчно до мен вече 10-а година. Той е най-стабилният от моите партньори (*Смее се – б.а.*).

Колежката ми от Сатиричния театър Албена Павлова беше публикувала негова снимка, когато беше на 3 месеца. Някой трябваше да го вземе за 20 дни, преди да замине за Швейцария, където да го осиновят. Реших да го взема и не можах да го върна. Винаги съм искала куче – лабрадор или голдън ретривър, защото са много умни. Но ето, че имам конфликтен пикльо, който се държи безобразно, не е породист, но не бих го заменила за нищо на света. Ако един ден имам друго животно, отново ще е улично.

Идваш от семейство с три деца. Как си спомняш детството?

Няма по-голяма радост от това да имам брат и сестра! Мечтала съм за по-малка сестра и съм благодарна на майка си и баща си, че ми я подсигуриха! Разликата ни е 9 години. Тя вече от 10 години живее в Нидерландия.

Как се почувства, когато сестра ти напусна страната? »

Не съм самостоятелна жена и не искам да бъда. Имам нужда от човек до себе си. Огромна нужда имам от хора!

В „Нордост – приказка за разрушението“ (2010 г.).

ФОТОГРАФИЯ:
ИВАН ДОНЧЕВ

Джес от „Любов и пари“ носи на Искра Донова „Икар“ 2012 за поддържаща роля.

Със Станка Калчева в „Бившата мис на малкия град“.

ФОТОГРАФИЯ: ГЕРГАНА ДАМЯНОВА

В „Разделям двойки по домовете“ с Михаил Билалов и Николай Луканов.

Преди това беше заминал и брат ми – за САЩ. И се почувствах много самотна и гневна на държавата, защото заради обстоятелствата тук ми изчезва семейството! Ужасно е! Искам да са тук, да могат да се реализират и да са щастливи! Не да търсят нормален живот навън! Имаше период, в който и аз мислех да замина. Много ми се искаше да тегля чертата на всичко тук и да стартирам на чисто, без да се замислям с какво ще се занимавам. Но съм твърде привързана към страната ни и

към всичко, което ме заобикаля тук, включително към идиотите, които срещам. Харесвам си улиците, града, уюта на дома си и не мога да се лиша от тях. От чист егоизъм оставам тук.

Помниш ли първото си излизане на сцена?

Не, но знам, че е било в детската градина. Излязла съм пред публиката, пет минути съм гледала майки, бащи, баби и дядовци и съм мълчала. Накрая ме попитали: „Ща кажеш ли

нещо?“ – „Не!“. Поклонила съм се и съм се прибрала.

Как се подготви за НАТФИЗ?

Готвиха ме Петър Пейков и Албена Георгиева. Съсипваха ме от работа, но съм им благодарна, защото извадиха чудовищни неща от мен, които не съм подозирала, че съществуват. На изпитите бях машина – можех да убия всеки, който ми се изпречи на пътя, толкова бях категорична, че искам да съм в Академията. Приеха ме от втория път. Бях в класа на проф. Здравко Митков. Първия път отидох с романтичната представа, че просто ме виждат, падат пред мен и влизам! Хващам влака и първа спирка – Холивуд! Скъсах ме Пламен Марков с Крикор Азарян. Бях изключително зле подготвена. Исках да покажа цялата красота на вътрешния си живот – колко романтична натура съм. И се оказа, че това не върши работа. Хубавичко ме порязаха и се започна нормален, спокоен живот, в който не стреляш чак толкова далече.

Но веднага след като завършваш – „Ромео и Жулиета“!

Майката на Жулиета – на 22 години. Постановка на проф. Здравко Митков в театър „София“. Тогава се запознах с Валери Петров – играехме по неговия превод. Беше изключително! С това събитие помня премиерата. Пред този човек седиш, мълчиш и се опитваш да не мигаш, за да запомниш всеки миг! Толкова беше респектирац! Независимо колко мъничък беше на ръст, ти знаеш какво стои зад него и се надяваш да имате още една минута заедно! Толкова съм щастлива! Винаги съм се възхищавала и когато съм работила с проф. Митков. Имах и невероятна среща с Крикор Азарян, макар че никога не съм работила с него. В негово присъствие също седиш, мълчиш и слушаш! Великолепно е да се срещаш с такива хора! В тях няма никаква агресия, а само огромна мъдрост!

Кога разбра, че ставаш за актриса?

В представлението „Любов и пари“ на Петър Кауков в Младежкия театър, за което взех „Икар“, има монолог, в който се говори за любовта по най-чистия възможен начин. Този монолог е за усещането да си влюбен – колко ненормално и прекрасно чувство е това. Казвайки го, съм изпитвала усещане, че мога да влияя на хората в залата, че мога да ги накарам да направят всичко, което искам. Смятам, че това

Имаше период, в който и аз мислех да замина. Много ми се искаше да тегля чертата на всичко тук и да стартирам на чисто, без значение с какво ще се занимавам. Но съм твърде привързана към страната ни

На гости на проф. Здравко Митков с част от колегите от класа на Искра в НАТФИЗ – Александра Сърчаджиева, Тая Мицков и Мила Банчева.

В продължение на 3 години Искра е асистент на проф. Митков в НАТФИЗ. Тук позира с част от студентите преди държавния им изпит по сценична реч. Някои от младите хора на снимката вече са носители на „Икар“.

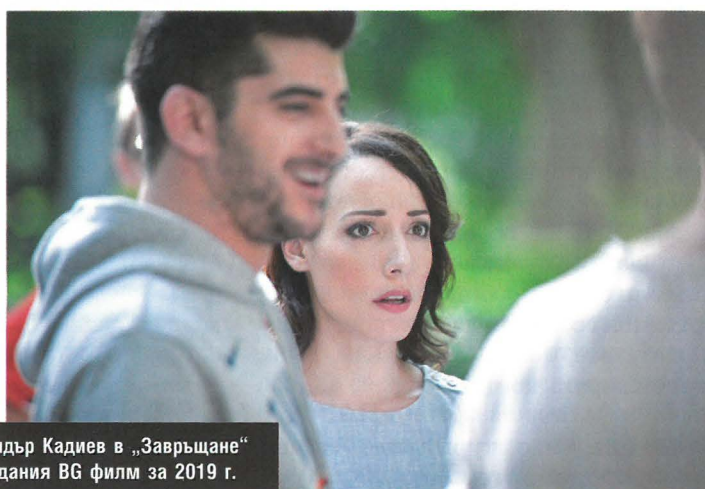
С Тодор Чапкънов и Ивана Папазова на снимачната площадка на сериала „Скъпи наследници“.

В образа на Снежана от „Скъпи наследници“.
ФОТОГРАФИЯ:
АДРИАНА ЯНКУЛОВА

С Александър Кадиев в „Завръщане“ – най-гледания BG филм за 2019 г.

Искам да ме харесат и в представлението, и на екрана, и на фотосесии. Даже когато работя в градината, имам едно наум

е моментът, в който съм осъзнала, че съм добра. Но актьорът е добър, когато е искрен. Лъжеш ли, публиката моментално те хваща – и на сцената, и в киното. А дали ставаш, е субективно... В последните години започнах да си вярвам и спрях да се допитвам непрекъснато до други хора за мнение за работата си. Вече мога сама да виждам проблемите и грешките, които допускам. Започвам по-добре да анализирам себе си и да се отдръпвам от егото на това, че ме дават по телевизията. Според мен това е моментът, в който си казах: „Да, има неща, които правя добре“.

Имаш ли ритуали преди представление?

Те зависят от представлението. Както съм стартирала на премиерата, така продължавам. Не дай си боже да направя някоя простотия! След това трябва да я повтарям всеки път. С ко-

легата ми Ники Луканов например имаме ритуал преди „Страхотни момчета“ да потупаме колегата Краси Невед. Преди премиерата го направихме и вече 11-а година е така. Всеки път търсим Краси, за да го тупаме.

До каква степен те занимава суетата?

Суетна съм като всяка нормална жена. Искам да съм харесвана, но не от всички и на всяка цена, а най-вече от мъжа си и в работата. Ако не исках да ме харесват, защо да се занимавам с тази професия? Искам да ме харесат и в представлението, и на екрана, и на фотосесии. Даже когато работя в градината, имам едно наум. Обичам и да се гримирам. Дори по време на локдауна, когато си седяхме вкъщи, се гримирах понякога. Харесва ми самата аз да се харесвам.

Разкажи за работата в гради-

ната!

Много е! Имаме къща в Бистрица, която ремонтираме с приятеля ми, и работата е много! Баща ми пък има градина в Баня и двамата се конкурираме. За съжаление, няма как да си изкривя душата – неговата е по-добра. Той си седи домати. Много обичам да се занимавам с градината, с къщата, да сядя, да пресаждам, да премествам растенията, да експериментирам с тях. Уча се в движение. Кеф е да посадиш нещо и след това да си откъснеш и да знаеш, че е твое! Къщата в Бистрица е била на прабаба ми и прадядо ми. Ходили сме там през летата. След това нашите си строят къща в Баня. Имаме апартамент и в София, учили сме тук и сме пътували непрекъснато. Всяка сутрин се товарим на колата и баща ми ни оставя по пунктове. Така че съм отраснала по пътя.

Твои думи от преди някол- >>

**ко години: „Хората ми ръкопляска-
кат, смеят се, радват се, но какво
от това? (...) Мечтата ми е тотал-
но разбита“. Все още ли се чувст-
ваш по този начин?**

Тази професия е била моя мечта, но когато започваш да се сблъскваш с битовизми... Слава богу, аз не съм се сблъсквала с много такива, защото съм работила като вол, но има колеги, които не са имали моя късмет, макар че не са по-малко талантиливи. И какво правиш с тази мечта, когато дойде сметката за тока? Тя заминава! Аз съм възпитан човек, който умее да полага усилия, за да си свърши работата. И ме е яд, когато виждам около себе си хора, които не си вършат работата. За съжаление, започваме да се заобикаляме с много такива. Повече време отделяме, за да обясним защо не можем да свършим нещо, отколкото за опити да го свършим. Много ме е страх, че мързелът е част от ДНК-то ни. Въпрос на възпитание е – ако отглеждаш детето си по този начин, естествено е да стане такава. Моите родители не са милиардери, но нямаше нещо, за което да ми кажат, че е невъзможно. Скъсали са се от работа, за да можем с брат ми и сестра ми да завършим университетите, които сме искали, и да станем хората, които сме.

Майка ти е журналист, баща ти – фоторепортер.

Да. Отраснала съм в семейство, в което се бачка нонстоп. И няма такива... Чакай да измисля защо не мога да направя нещо. Ставаш и го правиш!

За пет минути! И затова съм леко неврастеничка – непрекъснато трябва да се занимавам с нещо. Не харесвам дълги и продължителни разговори с епитети и липсващи глаголи, в каквито някои обичат да киснат. Не се кефя да седя на кафенце в мола. Тези чисто женски неща с киснене и приказки не са за мен.

Как реагираше като дете, когато родителите ти бяха вечно заети?

Заради тяхната работа сега бягам от всякакви новинарски предавания. Расла съм с ежедневни новини. Започваше се сутрин в 6 часа, следва „Петлето“ в 7 часа по „Хоризонт“, а докато стигна до училище, вече съм информирана за всичко. Това е стресиращо за едно дете и не мисля, че ми е помогнало с нещо. Родителите ми много пътуваха. Даже по едно време и двамата се бяха „чупили“ да отразяват войната в Югославия! Заминаха с едни хубави застраховки, да ги пострелят малко, за да си свършат работата. И все пак – със застраховки! Значи са били отговорни родители (Смее се – б.а.). Когато реших да ставам актриса, ме подкрепиха, въпреки че това не е сигурна работа. Засега успявам да докажа, че е възможно не само да се прехранваш с нея, а и да не се лишаваш от нищо. Но трябва да работиш като животно. Ако работех само в театъра, съм загинала!

В такъв случай какво те задържа в театъра?

Трупата. В Младежкия театър съм от 12 години. Много съм привързана към колегите си. Не е въпросът в това, което ще изиграя. Просто адски много харесвам хората, с които работя. Снимането е голямо удоволствие, но не мисля, че мога да правя само това.

Имаш ли притеснения да се гледаш на екран?

Гледам се с такава критика, че е по-добре да не се гледам. Понякога ми иде да спра телевизора и да си ударя един шамар. Ако тръгна да гримаснича или да преигравам, не съм доволна. Има и сцени, за които си казвам: „О, браво! Тук си много добре!“.

Човекът до теб гледа ли те?

Гледа ме, когато може. Хубаво е да ме харесва, защото никой не обича критиката, дори когато е гравивна. Много му споделям за работата си. Разказвам му почти всеки снимачен ден и какво се е случило в театъра. Надявам се да му е интересно. Слуша ме, или поне така изглежда (Смее се – б.а.). Понякога човек има нужда просто да бъде чул, така че това, което той прави, много ми помага.

Кой момент смяташ за свой връх?

Не мисля, че имам такъв връх до момента. Всичко, което ми се е случило, за мен е животът ми. Може би съм мислила, че след като взема „Икар“, ще стане нещо различно, ще имам повече работа... Не! Нищо не се промени. Но това ме устройва, защото и преди

Повече време отделяме, за да обясним защо не можем да свършим нещо, отколкото за опити да го свършим. Много ме е страх, че мързелът е част от ДНК-то ни

Ива от сериала „Братя“ е най-популярната роля на Искра Донова до момента.

Актрисата със своето екранно семейство в продукцията на Нова телевизия – Стойо Мирков в ролята на съпруга на Ива – Калин, и Мартин Петков като Симката – сина на Ива.

Гледам се с такава критика, че е по-добре да не се гледам. Понякога ми иде да спра телевизора и да си ударя един шамар

С Владимир Михайлов – Денис Топал в сериала, по време на снимка за сцена от първия сезон на „Братя“.

наградата се чувствах добре. И съм щастлива и благодарна за всеки ден – че мога да се забавлявам и да имам живота, който имам. Много съжалявам в дните, в които не успявам да се зарадвам докрай.

Имала ли си конфликти със себе си?

Да! В моментите, в които забравям да си вярвам. Всеки има такива моменти, но аз ги изживявам много силно. Самосъжалявам се, започвам да кисна в някаква ситуация, вместо да действам. Може би е човешко да закиснеш в един момент, но това не бива да се случва. Трябва да продължаваш напред, защото животът си тече. И съм ядосана на себе си, когато си позволявам да не си вярвам. Имам и много тъмни страни, но се старая да ги екзекутирам в секундата, в която се появяват. Те не ме правят щастлива.

Май си много критичен човек?

Критична съм. Човек трябва да е критичен към себе си. Ако се галиш и се хвалиш, нищо няма да постигнеш. Аз изисквам от себе си все повече и повече. Това не ми пречи да съм щастлива. Изисквам да спортувам всеки ден, да се храня здравословно, да работя. Имам изисквания към себе си, за да мога да ги имам и към другите. Но имам и своите дни, в които лежа на дивана, ям чипс и не правя нищо. На следващия ден съм наказана, разбира се.

Популярна си като драматична актриса. Привличат ли те и комедиите?

Дори имам планове за пиеси, които да напиша. Все с черно, гадно чувство за хумор! От време на време пиша разкази, които не знам дали някога ще видят бял свят. Обичам да наблюдавам хората. Понякога ходя по улиците и гледам в апартаментите на първите етажи. И си представям живота на обитателите им – дали се обичат, какво ядат, кой пазарува. Фантазирам си как протича ежедневието им. Не знам дали някога ще напиша и пиесите, за които имам идеи. Сложна работа е. Но със сигурност предпочитам комедиите пред драмите. Прекалено дълбоко преживявам репетициите за тъжните и тежки представления.

Случвало ли се е да си жертва на интриги, на чужда агресия?

Да. И съм отстъпвала. Много тежко приемам такива неща. Когато >>

» някой умишлено ме удари, без да съм го предизвикала, бих отстъпила. Това е агресия, която не мога да поема. Ако вляза в „битка“, почти сигурно е, че ще спечеля, защото съм ловка в изказа си и наблюдателна – мога бързо да ударя човека точно там, където най-малко очаква. Но не искам да го правя, защото мен ще ме заболели повече от него. Гледам да не наранявам никого – независимо дали в работата или в личния си живот. Изключително внимателна съм към хората, познавам се добре и знам, че ако кажа „Обичам те!“, може да прозвучи като ругатня заради ниския ми тембър. Затова обикновено предупреждавам: „Съжалявам, днес не съм на кеф“.

Преживяваш ли, когато си изпускаш нервите?

Да. От няколко години дори се извинявам предварително, ако чувствам, че не се чувствам добре и мога да избухна срещу някого. Дори на снимките на „Братя“ съм го правила, когато съм усещала, че нещо ми кипи. Не ме боли от дреболии – че някой ме е напсувал например, боли ме от сериозни неща, от лъжи... В такива моменти ставам и вдигам ръце.

Чувствала ли си се повече мъж от мъжете?

Да. За съжаление, жените твърде много започнахме да взимаме юздите и не съм сигурна дали това е добре. От желание да контролираме всичко не даваме шанс на мъжете да бъдат мъже.

Не мога да не спомена Димо от групата P.I.F., който си отиде от Ковид-19 преди Коледа. Имали сте дълга връзка в миналото. Как преживя новината за смъртта му?

Това е огромна трагедия за съпругата му, за баща му, за брат му, за двете му деца, за мен. Огромна трагедия! Още не мисля, че съм я преживяла, защото целият ми страх за моите близки през тази година изведнъж доби конкретна форма. Изведнъж придоби образа на мой близък, който си е отишъл. Все пак изпитах удовлетворение да видя колко много хора са били докоснати от него. Димо беше страхотен човек! Дано и той да е видял всичко това!

Как възприемаш ситуацията около пандемията?

Аз съм умерен хипохондрик. Пазя се, доколкото мога, научена съм да слу-

Актрисата показва домати, които е отгледала в градината си.

С майка си, баща си и племенницата си Мая (дъщеря на брат ѝ). Кучето Порки е неразделна част от семейството.

Жените твърде много започнахме да взимаме юздите и не съм сигурна дали това е добре. От желание да контролираме всичко не даваме шанс на мъжете да бъдат мъже

шам и да чувам какво ми казват хората, които имат повече опит от мен. В началото бях в паника, после започнах да свиквам. Според мен можем спокойно да продължим живота си с маски. Не съм от хората, които много ходят и по заведения. Първата седмица-две след като започна всичко, се отпуснах. След това се стегнах. Спортувах всеки ден въщи, сама. Тичам на пътека, правя упражнения с гирички,

скачам – трябва да изразходвам енергията си.

Какво може да те доведе до отчаяние?

Ако не мога да помогна на близък човек, със сигурност мога да се отчая. И страховете ми са свързани с това – само и единствено със здравето. Защото, ако е жив и здрав, всеки може всичко **B**